

De regering wenste de sterk geslonken Nederlandse oorlogsvloot uit te breiden met 25 nieuwe eenheden en daar ook een brigade van het Korps Mariniers aan toe te voegen. Bij die nieuwe eenheden werd o.m. gedacht aan 2 zware kruisers, 1 lichte kruiser, 2 vliegkampschepen, 4 torpedootjagers en 8 onderzeeboten; daar zouden dan nog 5 grote transportschepen en 130 landingsvaartuigen bij komen. Becijferd was dat de 25 nieuwe eenheden tezamen een bemanning vergden van vierduizend man; gehoopt werd dat men in bevrijd Nederland ca. tweeduizend geoeffenden zou aantreffen (personen die vóór 10 mei '40 hun militaire dienstplicht bij de marine hadden vervuld) – de andere tweeduizend zouden eerst opgeleid moeten worden. Aan de verwezenlijking van dit ambitieuze plan was men in de herfst van '44 nog niet toe: de nieuwe eenheden ontbraken; slechts één was aan Nederland toegezegd: een Engels vliegkampschip (het werd pas na het einde van de oorlog met Japan overgedragen).

Ten aanzien van de te vormen brigade van het Korps Mariniers was men verder gekomen: sinds oktober '43 werd in de Verenigde Staten in een oefenkamp van het *United States Marine Corps* het kernkader voor die brigade opgeleid. Die kern diende te worden uitgebreid en dan kon vervolgens de gehele brigade, die als een eenheid van ruim vijfduizend man werd gedacht, op volle sterkte worden gebracht.

Wat het leger betrof, was door de regering besloten tot de vorming van 39 z.g. gezagsbataljons en van een uit 3 divisies bestaand legerkorps. Van die 39 gezagsbataljons, die slechts een lichte bewapening zouden krijgen, waren 24 bestemd om in Nederland te blijven, 15 zouden ter beschikking worden gesteld van de luitenant-gouverneur-generaal van Nederlands-Indië, van Mook. Wat de bewapening van de bataljons betreft, was de regering niet verder gekomen dan dat de Britse regering had toegezegd, de 24 voor Nederland bestemde gezagsbataljons, ca. twintigduizend man, uit te rusten; die 24 bataljons zouden in Nederland opgeleid worden, voor de oefening van de 15 voor Indië bestemde bataljons dacht men aan Australië. Definitieve toezeggingen had de Australische regering evenwel niet gedaan en ten aanzien van het transport van die 15 bataljons was niets geregeld; trouwens, ook ten aanzien van hun uitrusting waren nog geen beslissingen genomen.

Hulp bij de vorming van het legerkorps was door de Amerikaanse regering geweigerd; de *Combined Chiefs of Staff* hadden in februari '44 vastgesteld dat dat een Britse aangelegenheid was. De Britse regering die haar eigen machtspositie in Zuidoost-Azië wilde herstellen, zag graag dat de Nederlandse hetzelfde deed. De toezegging was gedaan dat de helft